Motto: “Ceea ce nu te va omorî, te va face mult mai puternic!”

L A U R E N Ţ I U   B U D Ă U

NIMIC BUN DESPRE SATANA

P E R S O N A J E L E :

PRIMA PERSOANĂ

A DOUA PERSOANĂ

- 2 0 1 2 -

Câteva bâiguieli inutile în loc de introducere

Pentru cea mai fericită distribuţie, Regizorul îi poate alege pe Giulietta Masina în rolul Primei Persoane şi pe Anthony Quinn în rolul Persoanei a Doua, dar pentru că, din "diferite motive contractuale celeste", aceştia vor pretexta (mai mult ca sigur) o indisponibilitate fizică categorică, Regizorul se poate mulţumi şi cu oricare dintre actorii indigeni interesaţi de proiect, asemănători întrucâtva acestor doi...

S C E N A 1

O plajă pustie având în fundal marea. Sunete de valuri agitate, ţipete de pescăruşi, sirene de nave pescăreşti (pe rând fireşte ori de-a valma). Sfârşit de octombrie nu tocmai blând. Pe plajă câteva piese disparate de mobilier din împletituri, aflate într-o vădită stare de uzură. Prima Persoană, singura prezentă deocamdată, e aşezată comod într-un fotoliu şi învelită cu un pled multicolor. Până la apariţia Persoanei a Doua, replicile ei vor fi rostite la jumătate de voce, cu spatele la public.

PRIMA PERSOANĂ: Astăzi se împlinesc douăzeci de ani de când îl cunosc pe Uriaş şi, probabil, tot douăzeci de ani de când Uriaşul crede că mă cunoaşte pe mine, draga veveriţa lui. Dintre toţi uriaşii, al meu este cel mai de treabă, atât de treabă încât mă lasă să-i spun, chiar de faţă cu rudele lui, păroase şi nesuferite fireşte - „flinticule". Este singurul din ele care ar putea culege o floare movalie de stâncă fără să o strivească câtuşi de puţin. Are o digitaţie de invidiat, altfel cum aş fi putut să-i rezist... M-am orientat binişor. De fapt, am ascultat-o pentru prima oară pe mama şi m-am orientat. Chiar am ascultat-o atât de bine pe mămicuţa încât l-am şi călcat uşurel cu vârful papucului meu de satin în biserică, chiar în timp ce-mi acorda sărutul oficial numărul unu. Evident că n-a observat dibacea mişcare, era prea ocupat cu gura mea şi cu înlăturarea voalului. Se ştie doar că noi, femeile, suntem obligate de împrejurări şi de vitregiile istoriei recente să ne păstrăm luciditatea şi calmul la maximum, chiar şi în momentele grozave de cumpănă (vezi concludentul caz Maria-Theresia). De fapt şi eu eram în acel moment foarte abandonată gurii lui, dar asta nu m-a împiedicat defel să raţionez. ***(strănută delicat)*** De altfel, în apartamentul nostru de piatră din munţi, el este cel care se ocupă sistematic de flori, încât toată lumea care ne vizitează rămâne crăcită de uimire şi îmi adresează tone de admiraţii febrile, deşi, fie vorba între noi, n-am absolut niciun merit în afara celui de a mă fi opus total acestei ocupaţii nedemne de un bărbat cu o prestanţă şi o înălţime atât de impresionante. ***(strănută din nou)*** Dac-ar ştii ei cât urăsc să-ngrijesc ori chiar să tolerez buruienile alea iritante; dar fie vorba-ntre noi, laudele lor nemeritate nu-mi displac aproape deloc...

S C E N A   2

A Doua Persoană apare dintr-o margine şi se învârte ca un satelit leneş în jurul Primei Persoane care nu pare defel distrasă de apariţia acesteia.

A DOUA PERSOANĂ: Lehamite! Lehamite! Îmi bag piciorul în ea de farmacie. Îmi bag picioarele în ele de farmacii şi în boul care le-a mai inventat... În sezon erau 29, cu patru mai multe decât birturile şi tavernele, acum au mai rămas două, de fapt una, de fapt şi aceea deschisă doar câte o juma de ceas la două-trei zile. Poţi să crăpi pe insula asta, în extrasezon, chiar şi de o banală durere de dinţi, până găseşti o amărâtă de pilulă... Cum se cară turiştii, cum îşi închid toţi futuţii ăştia prefăcuţi dughenele şi intră tiptil ca nişte urşi în bârlog, să se rostogolească pe saltelele lor umplute cu bani. Tot restul sezonului sunt mieroşi, fireşte; "ce doriţi, ce poftiţi, cu ce vă putem ajuta?... vreţi o frecţie la tălpi - vă facem, pentru un mic ciubuc vă facem o frecţie şi la piciorul de lemn, da, da, ce copii odioşi-adorabili aveţi… normal că nu vă seamănă, nu e nimic detestabil în faptul că au spart acvariul de cristal de la intrare şi s-au jucat cu căldăruşele pline de nisip pe blana de leopard bengalez, se-ntâmplă, se mai întâmplă... Nu, nu vă faceţi griji, adăugăm totul la nota de plată, până la ultima centimă, până simţiţi, într-un anumit loc delicat, o acută senzaţie de usturime. De-abia din acel sensibil punct se pare că am putea să fim chit. Şi noi am fost (probabil) copii şi alţi foarte binevoitori au adăugat conştiincios la nota de plată a părinţilor centimele rătăcirilor noastre..."; "Da, da, sigur că avem produse pur tradiţionale: unt de stâncă, lapte de scoici, pastramă de meduze, piure de alge putrede mixate cu zeamă de epavă, toate sunt bio cu certificat. Bio-bio-bio! Adio-adio-adio! Vreţi ca, de mâine, toţi angajaţii să vă servească costumaţi în cocoşi umflaţi de steroizi şI în curci americane?! Nicio problemă, se face, se face, se face de mânuţele noastre extrem de dibace; dar să ştiţi că totul costă, criza asta mănoasă, da, chiar şi costiţele costă constant..." Bani-bani-bani! Dolari-dolari-dolari! Euro-euro-euro! Toate se pot rezolva cu ei. Cum să nu, chiar toate... Oare chiar toate?! Ar trebui să încerc... Pentru o sută de dolari, localnicii, ăştia de aici cu urechile pâlnie, sunt gata să vă coasă şi sus şi jos, şi la dreapta şi la stânga, să meargă de-a-ndoaselea în patru labe, ori să facă, evident numai atunci când vă aduce room service-ul micul-dejun la pat, ca trenul.

Nesimţiţii! Găsesc, cu chiu cu vai, singura farmacie deschisă şi întreb: aveţi ceva pentru o veveriţă răcită? Răcită am spus, nu rătăcită, nu crăcită. Scuzaţi-mă, duduie, dar cuvântul "crăcit" e atât de uzual şi lipsit de sensul lui sexual în familia noastră, şi are cu tot altfel de conotaţii decât în general, încât îl folosim mai ceva ca pe un burete de şters voma... Da' cine-a pomenit de zgărzi pentru purici şi de farmacie veterinară?!... Veveriţa mea e o femeie, numai că e atât de vioaie, de mică, de nepremeditată şi cu părul roşcat încât eu îi spun "veveriţă"... Vă deranjează? ...De ce nu îi spun "vulpiţă"?! Aveţi ceva împotrivă cum îi spun femeii mele? ...Aţi înnebunit?! De unde să mă fac reţetă, de unde să fac rost de reţetă?! A, să spun adevărul de bună voie şi nesiluit de nimeni? Să recunosc, să spun pe şleau că m-a trimis la dvs. domnişoara Blenoragy... altfel nu-mi daţi?! Asta e parola? Ce nu face omul pe o insulă

pustie pentru o amărâtă de pilulă pentru răceală... Bine, spun formula magică, dar în şoaptă, nu cu voce tare cum aţi fi vrut: m-a trimis încântătoarea domnişoară Blenoragy şi vă transmite cele mai călduroase îmbrăţişări. Se rupe de nerăbdare ca să vă mai întâlnească! Speră să n-o mai părăsiţi ...Mulţumită? Nu am cum să dovedesc. Credeţi-mă, vă rog, pe cuvânt... Îmi daţi sau nu pastilele? Cum nu?! Numai injectabil? Aha, sunt mai puternice decât... Câte o fiolă din şase în şase ore? Alo, şi cine îi face injecţiile pe insula asta? ...Nu mă pricep deloc. Normal. Nu vă interesează? Cum nu te interesează?! Vacooo! Sictir! Scuze, v-am confundat cu restul familiei! Scuze, am jignit animalul! ...Care poliţie? ...Care poliţie?

S C E N A 3

PRIMA PERSOANĂ: Opreşte-te, odată, că m-ai ameţit! ***(A DOUA PERSOANĂ continuă să pivoteze)*** Uriaşule, trezirea, ai ajuns deja la destinaţie!!! Frână de mână!

A DOUA PERSOANĂ: Mă opresc, veveriţă, gara mea mică, mă opresc! ***(face ca o locomotivă cu aburi foarte derutată)***

PRIMA PERSOANĂ: De ce-ai întârziat atât? ***(strănută)*** Iar ai fost la birt?

A DOUA PERSOANĂ: De dorul tău, ştii bine!

PRIMA PERSOANĂ: Crede-te-aş! Suflă! ...Ai noroc, de la răceala asta nu simt nimic.... Ai adus? ***(strănută)***

A DOUA PERSOANĂ: Am... Numai că este o mică-mare problemă.

PRIMA PERSOANĂ ***(către public)***: Înţelegeţi că trebuie să-l iau tare. Întotdeauna trebuie să-l iau foarte tare, înainte ca siguranţa lui bărbătească să prindă vreo crustă; altfel îşi ia lumea în cap şi o să creadă că nu mai pot după izmenele lui, că sunt udă după el. De fapt nu mai pot, sunt fleaşcă toată după el, dar asta e taina mea. N-aş vrea să înţeleagă că sunt vulnerabilă şi să-l pierd pentru o împuţită de uriaşă. ***(metalic, către A DOUA PERSOANĂ)*** Pentru asta ai întârziat atât, ca să-mi spui că există o problemă? Ce problemă?

A DOUA PERSOANĂ: Ţeapă... Una mică... Injectabil, am găsit numai injectabil. Nu ţin pastile în extrasezon că se topesc de la umezeală şi ies în pierdere. Localnicii se tratează numai cu vin negru, puterea rechinului, ca ăsta pe care mi l-ai comandat... ***(scoate de sub umăr o butelie neîncepută)*** Se pare că va trebui să te înţepi singură. Mă asculţi? Trebuie să te înţepi singură-singurică. Of-of-of! Din şase în şase ore.

PRIMA PERSOANĂ: De ce singură? De ce “of-of-of”? Mie-mi place să mă înţepi tu. Numai tu. Dacă ştii să te ocupi, delicatule, de plantele alea ciufute, trebuie să ştii să te ocupi şi de jumătatea ta.

A DOUA PERSOANĂ: Sigur, numai că nu în felul ăsta. N-aş vrea să-ţi ating vreun nerv nervos. De altfel se ştie că eşti plină de nervi nervoşi ca un cactus de ace. N-aş vrea să ţi-i răscolesc tocmai eu.

PRIMA PERSOANĂ: Mu-ha-ha! Şi aşa, de douăzeci de ani, sunt destul de răscolită...Te oftici? ***(strănută exagerat)***

A DOUA PERSOANĂ: De ce foloseşti cuvinte fără bariere, fără sens? Era doar o simplă constatare umană, urieşească...

PRIMA PERSOANĂ ***(alintându-se)***: Ştii doar că am oroare de injecţii. Oroare nu onoare. Încă de mică mă apucau toate pandaliile, numai când întâlneam vreun halat ceva mai scrobit.

A DOUA PERSOANĂ: Nu-mi vine să cred că ai fost mai mică decât eşti. ***(tandru)*** Eşti chiar femeia copil.

PRIMA PERSOANĂ: Mulţumesc. Tu, în schimb, eşti copilul-bărbat. Ha-ha! Strânge-mă-n braţe, Uriaşule! Uşurel, uşurel! Lasă-le naibii de otrăvuri! O să-mi treacă şi fără chimicale. Tu eşti medicamentul meu optim. Ne descurcăm noi cumva şi fără ele. Doar nu e pentru prima dată. ***(strănută pe bune)***

A DOUA PERSOANĂ ***(preocupat?)***: De altfel, e ştiut de când lumea că fără ele, în cel mult o săptămână îţi trece răceala, iar "cu" - în fix şapte zile. Ha-ha! Bleaga de farmacistă mi-a sugerat că, dacă ţi-e frică de ace, poţi să le şi bei... fiolele... cu o lingură lustruită de alpaca... " Deh! Că tot acolo ajung!"

PRIMA PERSOANĂ: Unde să ajungă?

A DOUA PERSOANĂ: La răceală, nu la strungă! ...Una câte una, fără să te lăcomeşti, altfel dai colţu'! Kaput! Din şase în şase ore! Dacă vrei, îţi ţin eu socotelile. Am un ceas impecabil.

PRIMA PERSOANĂ: Mai bine mi le ţin eu.

S C E N A 4

A DOUA PERSOANĂ: Ce-ai scris pe nisip?

PRIMA PERSOANĂ: Ce să scriu? "Salvaţi-mă, sunt blondă!"... Curioşii mor tineri şi întotdeauna vineri. Chiar vrei să ştii tot, Uriaşule?

A DOUA PERSOANĂ: Chiar. Tot. E un păcat?

PRIMA PERSOANĂ: Un păcat nu, un căcat - cu siguranţă. Era un poem-ţintă, cu adresă clară pentru tine, era un poem despre noi şi alte asemenea năzbâtii.

A DOUA PERSOANĂ: Ador dartsul!

PRIMA PERSOANĂ: ...Dar mi-e ruşine să ţi-l arăt. Atât de ruşine. Încă nu l-am definitivat definitiv. E ca un pui fără pene... Ş-apoi sunt atât de nervoasă să debutez pe malul ăsta pustiu. Poate pe malul celălalt ar fi fost mult mai potrivit... Mă nemulţumesc rimele. Topica.

A DOUA PERSOANĂ: Nemulţumeşte-le şi tu pe ele. Călăreşte-le! Hai-hai-dihai-dihai!

PRIMA PERSOANĂ: Fie. ***(cu emoţie reală)***

“Un uriaş şi-o veveriţă

Se legănau pe-o muzicuţăăă...”

A DOUA PERSOANĂ: Continuă, e foarte frumos, ca un curcubeu!

PRIMA PERSOANĂ: ...Crezi?

A DOUA PERSOANĂ: Pentru mine e foarte frumos.

PRIMA PERSOANĂ: Deci să înţeleg că nu e tocmai frumos...

A DOUA PERSOANĂ: Poate pentru ceilalţi nu e frumos, dar pentru mine e. E! E! E! ...Continuă, te ascult. Ai observat că şi marea s-a oprit să te asculte?

PRIMA PERSOANĂ: Mincinosule. Bagi din top. N-am observat încă.

A DOUA PERSOANĂ: Observă. Închide ochii. ***(o îmbrăţişează)*** Ei?

PRIMA PERSOANĂ: Observ. Chiar că mă ascultă... O fi tare critică?

A DOUA PERSOANĂ: Vezi? Lasă-mă să-l citesc. Înainte de a junge aici, obişnuiam să împărţim, începând de la paharul cu apă şi terminând cu hârtia igienică, totul. ***(dansează ca Zorba)*** Lasă-mă! Lasă-mă!

PRIMA PERSOANĂ: Nu, nu te uita... Ce faci, calci pe el? Opreşte-te! E absolut interzis să intri încălţat cu ghetele tale julite de step în poemul meu. ***(plânge)***

A DOUA PERSOANĂ: Poemul tău? Mai adineauri ziceai că-i al nostru? ***(îi şterge lacrimile cu obrazul lui împăroşat)***

PRIMA PERSOANĂ: Deocamdată e numai al meu, pentru că este destul de imperfect. E ca un cocon. Nu pot să-l scot deocamdată la mezat. Când va deveni rotund, ne va aparţine în egală, egală măsură. Dar, până atunci, e numai al meu… Pricepi?

A DOUA PERSOANĂ: N-am încotro.

S C E N A 5

A DOUA PERSOANĂ: Am glumit... De ce taci? E o crimă?

PRIMA PERSOANĂ: Ce mi-a mai rămas de făcut? Cine altcineva să mă protejeze în afara tăcerii mele? Ea este zidul meu berlinez, plumbul topit, tunul masiv de bronz, şanţul de apărare, catapulta, ghiuleaua cât un cap de ied, fântâna secretă.

Pentru circa două minute protagoniştii se scufundă resemnaţi în fotoliile lor comode, privind în direcţii total opuse, într-o tăcere nevoit-desăvârşită. Valuri. Portavoci intersectându-se.

A DOUA PERSOANĂ: Azi ar fi trebuit să sărbătorim. E 29! Da, da, coincide cu ziua lui Laurenţiu, a blegului ăla infatuat, dar e cu totul altceva. Nici nu se compară… Să ridicăm zmeie. Să facem bulbuci. Aşa era programat. ***(vântură butelia neîncepută de vin şi un zmeu chinezesc demontabil, cu instrucţiuni de folosire traduse incorect)***

PRIMA PERSOANĂ: Azi ar fi trebuit să sărbătorim, Ury... Ce uitucă... ***(vântură a lehamite punga cu fiolele cu medicament)***

A DOUA PERSOANĂ: Azi trebuie să sărbătorim. Neapărat. ***(repetă gestul anterior)***

PRIMA PERSOANĂ: Chiar trebuie? N-am putea să amânăm? N-ar fi pentru prima oară. Găsim noi cumva un pretext introdus în context.

A DOUA PERSOANĂ: Împlinim, totuşi, douăzeci de ani de când ne cunoaştem. E chiar un record... pentru zilele noastre în care lumea are tendinţa de a se plictisi extrem de rapid... Vântul pare promiţător. Gradele...

PRIMA PERSOANĂ: Toţi prietenii noştri sunt despărţiţi şi cu jumătăţi de vieţi şi de case. Mu-ha-ha! Chiar şi preotul cu cizme de cowboy şi cercel în ureche care ne-a cununat... Chiar şi el s-a despărţit de Dumnezeul lui pentru o călugăriţă cu obrajii aprinşi şi pulpele groase. Numai noi... ca nişte magneţi imbecili...

A DOUA PERSOANĂ ***(insistă)***: Nu dramatiza. Împlinim, totuşi, douăzeci de ani, Veve... E un record rermarcabil. Să înălţăm zmeie! Zmeie! De asta ne-am retras aici, ca să nu împărţim bucuria asta cu nimeni.

PRIMA PERSOANĂ: Uneori, cred că nici măcar cu noi înşine. Prea suntem egoişti cu...

A DOUA PERSOANĂ: Ce-ţi veni?

PRIMA PERSOANĂ: Am descoperit subit că prea nu ne mai ajungem. Zmeiele astea pe care vrei să le-nalţi ar putea fi temerile noastre. Aruncă-le în apa asta tulbure, aruncă-le în apa asta flămândă. O să le înghită numaidecât. Vezi steagul ăla negru arborat? Nici salvamarii n-ar mai putea să le recupereze de furia ei.

A DOUA PERSOANĂ: Ţi-am făcut toate poftele. CE MAI VREI??? N-a fost tocmai ideea mea să venim aici la sfârşit de octombrie. Parcă am fi ajuns intenţionat la sfârşitul unui festin ca să ne autoservim cu resturi. Dezolant. Nu ţi se pare? E ca şi cum am vrea să mimăm Crăciunul în mijlocul verii...

PRIMA PERSOANĂ: Taci. Eşti mai rău decât o muiere.

A DOUA PERSOANĂ: De unde ştii?!

PRIMA PERSOANĂ: Nu ştiu. Descopăr.

S C E N A 6

PRIMA PERSOANĂ: Te-ai supărat? Nu-i aşa că te-ai supărat?

A DOUA PERSOANĂ ***(tace)***

PRIMA PERSOANĂ: Nu te ştiam aşa supărăcios. Nu pune botul... Uriaşule! Uriaşule! Ury!!! Hei!

A DOUA PERSOANĂ ***(tace)***

PRIMA PERSOANĂ: Credeam că eşti mai presus de...

A DOUA PERSOANĂ ***(tace)***

PRIMA PERSOANĂ: Tratează-mă cel puţin ca pe una din buruienile tale, cu deferenţă... Asta e buba, nu? Nici ele, ca şi mine, nu fac niciodată flori, cel mult fiori, cât despre fructe... Recunoaşte! Hai, fii cinstit!

A DOUA PERSOANĂ ***(izbucneşte)***: E adevărat, marea lor majoritate, nu... Dar, aproape se găseşte câte una care, după zece-cincisprezece ani de stropit zilnic, de schimbat pământul, de curăţat frunzele uscate şi de mutat periodic în ghivece din ce în ce mai mari, se găseşte să mă pună cu botul pe labe şi să erupă într-o inflorescenţă stranie care mă lasă, de fiecare dată, fără muget... Ce-i drept minunile astea nu durează prea mult, nici măcar trei zile... acolo câteva ore puse cap la cap... dar e suficient, arhisuficient...

PRIMA PERSOANĂ: Ştiu că ai încercat totul cu mine... Ai încercat totul cu mine, nu-i aşa? Doctori, tratamente, leacuri băbeşti, vrăjitoare şarlatane...

A DOUA PERSOANĂ ***(tace instinctiv)***

PRIMA PERSOANĂ: Dacă am fi rămas acasă, în apartamentul nostru de stâncă, azi am fi sărbătorit cu pastramă şi vin, Ziua Recoltei. Ne-am fi îmbătat ca porcii şi am fi făcut dragoste până dimineaţa, până s-ar fi aburit cum se cuvine geamurile.

A DOUA PERSOANĂ ***(sec)***: Sex.

PRIMA PERSOANĂ: Dragoste.

A DOUA PERSOANĂ: Poate dragoste, dar şi sex... Sau poate că şi una şi alta, cine ştie...

PRIMA PERSOANĂ: Sigur că şi una şi alta. Dar mai mult dragoste... Cine mai stă să le separe atunci. Cine să mai facă diferenţa. Sexul în stânga, dragostea în...

A DOUA PERSOANĂ: Cred că ai dreptate. Preludiul înseamnă întotdeauna dragoste, iar restul sex. Cred c-am înţeles încotro baţi, puişor.... Cu asta vrei să mă ademeneşti? De asta mi-ai zis să cumpăr sticla asta de vin tuciuriu?

PRIMA PERSOANĂ: Şi pentru asta, dar nu numai pentru asta... Nu ajunge?

A DOUA PERSOANĂ: Te ascult. Dacă vrei să-mi mărturiseşti ceva, acum ar fi timpul. Nu crezi?

PRIMA PERSOANĂ: Dacă zici tu. După douăzeci de ani e totuşi necesar să efectuăm un bilanţ. Un grafic. Categoric. ***(acces de tuse măgărească)***

A DOUA PERSOANĂ: Ocupă-te! Tu eşti cu cifrele, eu cu florile...

PRIMA PERSOANĂ: Te-ai scos. Cu ce, cu cine vrei să încep?

A DOUA PERSOANĂ: Cu primul tău iubit. “Fantomas”. Ăla despre care n-ai vrut să vorbeşti niciodată... Te-ai hotărât? Sigur?

PRIMA PERSOANĂ: Sigur. Să întoarcem cărţile. Numai, te rog, nu-mi pune întrebări, ca să nu semene a interogatoriu. Lasă-mă să povestesc singură.

A DOUA PERSOANĂ: O.K.

PRIMA PERSOANĂ ***(incredibil de fals)***: Primul meu iubit s-a numit Balustradă. La început, cam pe când aveam numai cinci ani, îmi era doar amic... Locuiam la etajul trei al unei case înalte şi putrede, monument de arhitectură, şi el mă ajuta întotdeauna să ajung cu o idee mai repede în curte. Începuse să-mi placă cumva de el, mai ales că toţi puştii din curte mă ocoleau pentru că eram prea mică pentru nivelul lor de compatibilitate... Începuse să-mi placă atât de mult de el încât, fără să-mi dau seama, am devenit chiar ***(rosteşte cu greutate)***... prieteni. Toată ziua eram călare pe Balustradă ăsta, chiar şi când am ajuns la treisprezece ani... când am descoperit că îmi devenise subit iubit (de fapt, mama a descoperit taina mea în ligheanul cu chiloţei tetra) ... apoi chiar amant.

A DOUA PERSOANĂ: Încetează. Mi-e scârbă.

PRIMA PERSOANĂ ***(tace semnificativ)***

S C E N A 7

Sunete intersectate de portavoci. SIlueta clară a unui velier în contre-jour copleşeşte fundalul într-un glissando remarcabil.

A DOUA PERSOANĂ: Ştiai că se toarnă un film? Ceva despre dragoste şi singurătate. Ceva despre un tip perfecţionist care cutreieră în lung şi-n lat mările pentru a-şi găsi jumătatea. De asta au cărat goeleta asta superbă cu remorcherele, de la muzeul navigaţiei maritime din Sydney până aici... Toată insula vuieşte. Toţi pescarii, toate fufele şi bărboşii de pe aici vor să facă figuraţie. Cică se plăteşte bine. Am putea să participăm. O sută de dolari ziua. Mult mai bine decât dacă şi-ar fi închiriat cocioabele pline de lături. Primarul e încântat... Ha, ha! Chiar şi noi cred că în momentul ăsta facem, fără să ne dăm seama fireşte, figuraţie gratuită. Oricum, mai mult ca sigur, reprezentăm o pată de culoare în planul secund.

PRIMA PERSOANĂ ***(tace semnificativ)***

A DOUA PERSOANĂ: Nu ştiu cum îl cheamă pe regizor, dar sigur îl cunoşti. Trebuie să-l ştii. E american. ***(nesigur)*** E un film cu buget căcălău, cu actori mari, de fapt un film cu un singur actor principal... **(*Sunete intersectate de portavoci printre care se distinge clar cuvântul "Acţiune!")*** E atât de mare încât sigur nu-i mai ştiu numele. Ah, îmi stă pe limbă ca un cercel! Nu, nu e Depardieu, cu toate că încă se ţine bine boşorogul, de la băutură cred. Stă cam prost cu vezica... Da, nu ştiai că are o podgorie?! ***(revenind)*** Nu se poate să nu-l cunoşti pe tipul ăsta. E înalt, bine făcut, e celebru, are o aluniţă în formă de semilună deasupra sprâncenei drepte. E puţin chel, dar asta-i sporeşte farmecul. Femeile sunt în limbă după el. Ciopor. A schimbat vreo douăzeci până acum, bandă rulantă ăsta... sigur, nu-l invidiez pentru asta... cum să-l invidiez pentru tâmpenia cu care le bifează?!... spuneam şi eu aşa... Sunt sigur că numele lui începe cu R sau cu J. Hai, nu fi ciufută, ajută-mă şi tu un picuţ!

PRIMA PERSOANĂ ***(mimează dezinteresul total)***

A DOUA PERSOANĂ ***(plusează)***: Nu vrei să ştii cum se termină filmul? Scenariul e tare, să ştii, deşi un pic cam suprarealist. E semnat de ăla care-a scris dialogurile pentru Frankenstein... La sfârşit, în ultimele cinci minute ale filmului (nu ştiu cum naiba reuşeşte să-şi dea seama atât de rapid), căpitanul îşi găseşte jumătatea ideală, numai că e o înecată creţofolină pe care n-a reuşit s-o salveze şi se bagă îmbrăţişat cu ea într-un frigider pentru peşte care se deschide numai pe dinafară... Tare, nu? N-au reuşit încă s-o găsească pe protagonistă, pe înecată, aşa c-au început să filmeze fără ea. Sunt în criză de timp. Încă o mai caută disperaţi. De altfel au de filmat cu ea doar o singură scenă, câteva cadre acolo, maximum jumătate de oră... Cum naiba l-o fi chemând pe actor? Nu se poate să nu-l cunoşti.

E celebru, e american, e gigolo şi puţin gay... Ce tâmpit. Incredibil, mă lasă memoria... Cred că încep să îmbătrânesc... Sunt sigur că numele lui începe cu T sau ceva de genul... Categoric.

PRIMA PERSOANĂ: ...Tom Cruise?

A DOUA PERSOANĂ: Efeminatul ăla?! Tţ! Nu, e altul desigur.

PRIMA PERSOANĂ: ...Johnny Depp?

A DOUA PERSOANĂ: Tţ! Tţ! Ei, nici chiar aşa. A refuzat.

PRIMA PERSOANĂ: DiCaprio?

A DOUA PERSOANĂ: Exclus! ...Cum îl cheamă pe japonezul ăla ochios care-a jucat în... în... în...

PRIMA PERSOANĂ: Mă laşi? Pentru mine, toţi japonezii sunt făcuţi de aceeaşi mamă. Roboţei. Toţi cu ochii cruciş şi bolditţi. Mă derutează, de altfel ca şi cioroii. Ce vrei, instincte de rasistă. Niciodată n-am reuşit să-i disting.

A DOUA PERSOANĂ: Asta e!!! Ce dobitoc! Yamashita Tomohisa!

PRIMA PERSOANĂ: Mă laşi?

A DOUA PERSOANĂ: Nu se poate să nu ţi-l aduci aminte, dragă, pe Yamashita Tomohisa. A jucat excelent în "Proposal daisakusen". De altfel, un rol de referinţă.

PRIMA PERSOANĂ: Pentru cine? Termină. Nu înţelegi că nu mă interesează, în general, asiaticii. Vrei să-ţi repet? Nu, nu, nu, nu!

A DOUA PERSOANĂ: Totuşi, subiectul e destul de mişto, nu? Ce le mai pişă mintea şi la scenariştii ăştia americani... Mai ales chestia cu frigiderul. De altfel, o fabrică de frigidere niponă e sponsorul principal. Sigur că le convine să plătească pentru o reclamă care ţine două ore.Tare, tare de tot. Îţi închipui?

PRIMA PERSOANĂ: Foarte. Desfă sticla, Uriaşule. Sărbătorim.

A DOUA PERSOANĂ: Te rişti?

PRIMA PERSOANĂ: Eu?! Tţ! E doar o părere. Riscul nu e un lucru care să mă caracterizeze. Ştii doar că merg întotdeauna la sigur.

A DOUA PERSOANĂ: Parcă nu te-aş cunoaşte!

PRIMA PERSOANĂ: Cin-cin!

A DOUA PERSOANĂ: Super.

S C E N A 8

PRIMA PERSOANĂ ***(către public)***: Evident că n-a înţeles nici acum de ce l-am ademenit în locul acesta pustiu, în anotimpul ăsta nu prea prietenos. Dar astăzi o să afle precis. O să-i spun clar de ce l-am ademenit în locul acesta pustiu, în anotimpul ăsta nu prea prietenos: pentru că n-am vrut să împart bucuria asta năucitoare cu nimeni altcineva în afară de el. Da, da, să ştie, domnule, să afle de la mine, nu de la oarecare terţe persoane. Începând de astăzi, viaţa lui, viaţa noastră va căpăta o cu totul altă turnură. Una spectaculoasă desigur. Cred c-o să se bucure nespus, cred c-o să lăcrimeze de bucurie şi-o să ţopăie de unul singur dansul ăla caraghios a lui Zorba... ar fi naşpa să fie cumva altfel. Contez pe temperamentul lui de latin. Uitaţi-vă oleacă la el: soarbe ca un mâţ, cu ochii lipiţi, din paharul de plastic şi se crede stăpânul deplin al situaţiei. Zeus personificat. Nici nu bănuieşte defel ce surpriză colosală i se pregăteşte. Ia uită-te la el cum mustăceşte, crede că ştie totul, motanul, dar de fapt nici nu bănuieşte nimic. Vax. Nici n-ar avea de unde să bănuiască, ştiu exact cum să ţin un secret. Sigur va fi luat prin surprindere domnul. Cât îl ador pentru naivitatea asta de şoricel spăşit a lui! Dac-aş şti să-i arăt... Trebuie să învăţ să-i arăt... Trebuie să exersez... Musai. A crezut că şi asta cu venirea aici, în extrasezon, pe insulă, e doar o altă toană copilărească de-a mea, o năstruşnicie, una din nenumăratele toane cu care l-am obişnuit în decursul celor douăzeci ani, de când crede că mă cunoaşte, de când crede că mă stăpâneşte... Adevărul vi-l spun, vouă, bărbaţilor cu prohabul umflat, cocoşeilor: oricât v-aţi strădui, nu vă puteţi cunoaşte niciodată cu adevărat consoartele şi nici ce zace în creierii, ficaţii, sfincterele şi inima lor, chiar dacă v-au purtat cu stoicism numele lăbărţat pe traseul întregului, obositorului maraton. De fapt în sinea lor, nu par defel să-şi fii schimbat numele lor de fată pentru că aleargă constant în stilul lor propriu şi absolut inconfundabil... minunat de haotic, până la sosire... Uitaţi-vă cu atenţie la mine: par eu una care să-mi fii schimbat numele, ori numărul de pe tricou? Nu par (deşi unii ar putea afirma despre mine că sunt un picuţ cam zgubilitică), nu-i aşa? Eram sigură că părerile vor fi împărţite. Normal. Suntem diferiţi. Temeţi-vă, vă zic, de muierile voastre chiar şi în momentele în care le pătrundeţi înfierbântaţi şi ele par să-şi fii pierdut cunoştinţa de atâta plăcere căzută pe pielea lor şi bâiguie alandala interminabile cuvinte fără rost, şi vă îmbrăţişează fesele ca pe nişte comori ale vajnicului Alladin. “Nu te opri! Ah, nu te opri! Eşti atât de buuun! Dă-i înainte cu tupeu! Andale, andale! Iba, iba, iba! Nu te opri, Speedy Gonzales! Ah, nu te opriii!” Pe naiba... Nu suntem niciodată atât de fragile şi de neajutorate pe cât părem, pe cât vă închipuiţi... sigur că mimăm destul de artistic. (Existenţa nu e cumva o artă a aparenţelor?) Să nu se interpreteze. N-am vrut să spun, defel, că nu-mi iubesc bărbăţelul ori că vreau să mi-l schimb... Doamne fereşte! Încercam doar să pledez pentru capacitatea de supravieţuire care ne caracterizează genul, pentru capacitatea de a trece destul de subtil peste momentele penibile ale existenţei în cuplu. Aţi apreciat vreodată câte femei care poartă veşminte cernite există la suta de locuitori? Serios? Asta poate spune tot, chiar tot. Tot.

A DOUA PERSOANĂ ***(către public)***: Ea crede că sorb din paharul ăsta de plastic ca un mâţ şi mă cred stăpân absolut peste situaţie. Ştiu exact ce gândeşte. Ştiu exact cum gândeşte. De fapt, chiar sunt stăpân absolut peste situaţie, chiar mă consider un fel de feudal contemporan

al situaţiilor, numai că ea nu vrea cu niciun chip să înţeleagă situaţia asta simplă. Complică permanent totul. Ştiu categoric să gestionez crizele unei femei. De fapt înţelege, dar nu vrea să-nţeleagă sau, cel puţin, nu vrea defel s-o arate. Mi-a împărtăşit cândva, la începutul relaţiei noastre, într-o noapte fierbinte, teoria ei despre supremaţia femeii. Râsul curului. Cunoaştem. Desigur că a uitat despre asta imediat după aceea, odată cu săpunul şi duşul şi cu următoarea partidă... Oare despre ce mai vrea să-mi vorbească? Taca-taca-taca-taca! Bănuiesc că nu despre problemele ei feminine, despre monoloagele vaginului; altfel nu m-ar fi atras în locul acesta destul de izolat. Mustăceşte ca o pisicuţă pe o pernă albastră de catifea şi-şi ascute gheruţele sub pledul multicolor, de parcă ar împleti continuu. Taca-taca-taca-taca! Cum să n-o recunosc?! De aproape o lună e total (ne)schimbată, au remarcat chiar şi rudele mele, prietenele ei, nu-i mai convine absolut nimic: trânteşte, vorbeşte în doi peri, e pierdută total în spaţiu, parcă e întoarsă a treia oară de la ţâţă. De asta am venit până aici, să luăm niţel aer proaspăt, "fresh-air", să încercăm să ne mai destresăm... Desigur că o iubesc. De ce vă îndoiţi? Nu se vede?! Faptul că nu vreau nici măcar să încerc să o schimb, faptul că îmi place aşa cum este, cu stilul, cu ciudăţeniile şi excentricităţile ei, nu este cumva o dovadă clară de dragoste, de mare dragoste? Credeţi că mi-e bine să o văd veşnic abătută şi cum se forţează să zâmbească frumos? Dar astăzi, cred că am să i-o spun. Am să-mi iau inima în dinţi şi am să i-o spun. Trebuie să-i vorbesc despre ceea ce mă frământă, altfel simt că-mi pierd minţile, că explodez. Trebuie să-i spun că renunţ, numai de dragul de a o vedea fericită. Trebuie să-i vorbesc despre planul meu. Planul U. Bineînţeles că n-o să accepte... care femeie cu scaun la cap ar putea să accepte o grozăvie ca asta... Sper să nu se arunce asupra mea ca o fiară şi să-mi scoată ochii pentru vorbele pe care am să i le spun. Totuşi, n-am încotro. Am să-i spun. Îmi trebuie doar o fărâmă de curaj, cât o nucă mică de drojdie.

S C E N A 9

Din sens invers, se repetă la indigo faza cu velierul, numai că, de data asta, zarva e cu mult mai îndelungată. Prima Persoană ţine ochii foarte lipiţi de o carte.

A DOUA PERSOANĂ: Ce şmecherie! Se tot învârt ca rechinii în jurul insulei ăsteia până îi prind ameţelile şi filmează cu şaizeci de camere din toate unghiurile; iar la montaj, spectatorii de rând o să aibă impresia de călătorie continuă prin toate colţurile lumii. Succes garantat. Ceva dramă împletită cu acţiune, zece la sută sex explicit, muzică lăcrămoasă... Sigur va fi 3D. Ce 3D? 4D! 5D! 7D!!! O fi găsit personajul feminin? Se cacă pe ei, aşa de ochii presei, pentru marketing, şi tot o scaldă, ba că mâr, ba că ***(sic!)*** câr.... Ce mare scofală să joci rolul unei moarte proaspete? ***(exemplifică gestual)*** Îţi pui peruca, închizi ochii, încerci să respiri la minimum, te crispezi... te mai ajută şi ăia de la machiaj. ***(parodiază)*** "Buuu! Vai nu sunt

moartă, numai că miros puţin mai ciudat!" Ficţiunea e cu totul altceva, păpuşă, decât realitatea, nu crezi?

PRIMA PERSOANĂ: "Ceea ce nu te va omorî, te va face mult mai puternic!"

A DOUA PERSOANĂ: Poftim?!

PRIMA PERSOANĂ: Ce-ai auzit! E o expresie din romanul de dragoste pe care-l devorez. Mai am doar câteva pagini şi-l termin. "Ceea ce nu te va omorî, te va face mult mai puternic!"

A DOUA PERSOANĂ: Sunt sigur că e plagiată de undeva. Fraza asta sună altfel în original.

PRIMA PERSOANĂ: Cum?

A DOUA PERSOANĂ: Ceea ce nu te omoară, te face mai puternic.

PRIMA PERSOANĂ: Aha... dar mie îmi place mai mult plasarea ei la timpul viitor. Genial! Ceea ce nu te va omorî, te va face...

A DOUA PERSOANĂ: ... mai puternic. Cu-cu!

PRIMA PERSOANĂ: "Mult mai puternic!"

A DOUA PERSOANĂ: Nasol.

PRIMA PERSOANĂ: De fapt, se spune că suntem cu mult mai puternici decât ne considerăm. Totul ţine de concentrare, de sinapse, de creier. Până nu dă el comandă să cedezi - nu cedezi.

A DOUA PERSOANĂ *(bisericeşte)*: "Să nu-mi dai, Doamne, mai mult decât pot duce!"

PRIMA PERSOANĂ: Vezi, asta e. Că tot ne batem în citate, cine stabileşte cât poţi să duci? Aici intervine rolul, responsabilitatea deplină a creierului. Encefalul unei furnici e mult mai puternic decât al nostru, altfel cum o poate determina pe sărmana făptura să care greutăţi de 100 de ori mai mari decât ea.

A DOUA PERSOANĂ: O compătimesc pe culturista asta mică. N-am ştiut că şi furnicile au encefal.

PRIMA PERSOANĂ: Şi ea vă compătimeşte pe tine şi pe encefalul tău.

A DOUA PERSOANĂ: Mă laşi?

PRIMA PERSOANĂ: Cum aş putea? Doar eşti luat deja.

SCENA 10

PRIMA PERSOANĂ: Am ocolit cât am ocolit, dar hai să...

A DOUA PERSOANĂ: Bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Cred că ar fi timpul, cred că ar fi cazul...

A DOUA PERSOANĂ: Bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Suntem numai eu şi tu şi...

A DOUA PERSOANĂ: Bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: E prima oară când...

A DOUA PERSOANĂ: Bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Papagalule.

A DOUA PERSOANĂ: Bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Eu încerc să vorbesc serios şi tu...

A DOUA PERSOANĂ: Bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Opreşte-te!

A DOUA PERSOANĂ: Bună, bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Nu mă ajuţi chiar deloc. Percepi?

A DOUA PERSOANĂ: Bună, bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Vorbim cu totul despre alte lucruri, în afară de cele ce ne ard...

A DOUA PERSOANĂ: Bună, bună idee.

PRIMA PERSOANĂ: Mă înnebuneşti.

A DOUA PERSOANĂ: Excelent. În sfârşit, chiar o bună idee. Nota zece cu coroniţă.

PRIMA PERSOANĂ: Sunt şi eu om.

A DOUA PERSOANĂ: Hi-hi! Ar fi o bună idee dacă ai fi, dar nu eşti.

PRIMA PERSOANĂ: Şi ce sunt, dacă nu sunt indiscretă?

A DOUA PERSOANĂ: Bună întrebare, totalitaro. Eşti fe-me-ie. Ho. Încă nu te-ai lămurit?

PRIMA PERSOANĂ: Ţara arde incandescent.

A DOUA PERSOANĂ: Excelentă idee... Unde scrie?

PRIMA PERSOANĂ: Nu te mai prosti. Nu mă confunda cu un rebus.

A DOUA PERSOANĂ: Integramă. Şi cu ce-ar trebui să m-ocup, dacă nu sunt cumva indiscret?

PRIMA PERSOANĂ: Cu mine, numai cu mine.

A DOUA PERSOANĂ: N-am întâlnit idee mai proastă, mai lipsită de potenţial. Te bănuiam de mai multă fantezie.

PRIMA PERSOANĂ: Incorect. Mă acuzi?

A DOUA PERSOANĂ: Ai perfectă dreptate.

PRIMA PERSOANĂ: Nu-mi da dreptate, aş putea să mi-o iau în cap. Nu-mi da un deget.

A DOUA PERSOANĂ: Îmi asum riscurile. Şase-şapte.

PRIMA PERSOANĂ: **"**Uriaşule"!

A DOUA PERSOANĂ: **"**Veveriţo"!

PRIMA PERSOANĂ: Halal. Am ajuns să ne şi jignim.

A DOUA PERSOANĂ: Nu, ne spunem doar pe nume. Cikalaka-cici-cea! Cum te mai cheamă?

PRIMA PERSOANĂ: Nu mă mai deruta. Eu încerc să vorbesc serios şi tu...

A DOUA PERSOANĂ: Ce eu?

PRIMA PERSOANĂ: Nu simţi combinaţia?

A DOUA PERSOANĂ: ??? De câte cifre?

PRIMA PERSOANĂ: De două. Îmtotdeauna.

A DOUA PERSOANĂ *(către public)*: O recunosc. Aţi remarcat? Nici nu ştiţi cât îmi va fi de greu să-i expun planul U, hidosul, "mândrul" plan U...

S C E N A 11

A DOUA PERSOANĂ ***(atacă)***: Relaţia noastră seamănă cu o rufă.

PRIMA PERSOANĂ: Ai început?

A DOUA PERSOANĂ: Continui.

PRIMA PERSOANĂ: Eşti destul de previzibil, ca o pendulă defectă. Frumos. Mă aşteptam la aşa ceva din partea dumitale.

A DOUA PERSOANĂ ***(către public)***: Un semn bun. Gradat. Calm! Trebuie să las menajamentele şi să fiu porc. Le cochon în persoană.

PRIMA PERSOANĂ: Dezvoltă, individule, iubirea mea.

A DOUA PERSOANĂ ***(studiat)***: La început o zăreşti într-o vitrină, e ochioasă, o remarci desigur dintre multele altele, totul e să aibă numărul tău... de fapt mărimea potrivită e cam definitorie pentru alegere. Îi dai târcoale cu timiditate o anumită perioadă până te hotărăşti, în sfârşit, să o probezi, să scoţi lovelele nu puţine din teşcherea şi să o achiziţionezi.

PRIMA PERSOANĂ: Interesant. Paralela dintre o relaţie şi o boarfă este una destul de subtilă. Dezvoltă, iubirea mea.

A DOUA PERSOANĂ: Apoi o îmbraci, cu emoţie netrucată, prima oară. Te cam fâţâi ceva timp în faţa oglinzii până te hotărăşti să o scoţi în lume, să o arăţi tuturor. Lume, lume! Dacă alegerea e reuşită primeşti laude, chiar ovaţii, invidii desigur. La început o porţi, se ştie, doar la petreceri şi duminica. Nunţi, botezuri, cumetrii, tot de ele să te ţii.

PRIMA PERSOANĂ: Pe urmă, doar în zilele de lucru. Se ştie. Regula jocului.

A DOUA PERSOANĂ ***(către public)***: Cred că începe să prindă din zbor ideea. Are un I.Q. remarcabil chiar dacă posedă, din întâmplare, vagin.

PRIMA PERSOANĂ: Te obişnuieşti atât de mult cu ea încât nici nu-i mai acorzi prea multă consideraţie.

A DOUA PERSOANĂ: Corect. Până la urmă sfârşeşti să nu o mai bagi în seamă deloc, să faci o totală abstracţie faţă de dânsa. A devenit de fapt, ceea ce era de la început... o simplă rufă.

PRIMA PERSOANĂ: Boarfă, iubitule, boarfă. Chiar ajungi, la un moment dat, să uiţi că te mai acoperă. Păunul e uitat. Şi-a recăpătat rolul de frunză adamică.

A DOUA PERSOANĂ: Sfârşitul e bineînţeles...

PRIMA PERSOANĂ: La gunoi. Da, da. “O răţuşcă pe gunoi, număra din doi în doi!”

A DOUA PERSOANĂ: „Din oceanul Pacific/ A ieşit un peşte mic, mic, mic!”

PRIMA PERSOANĂ: N-o mai arde la rece. Spune ce ai de spus. Fii bărbat! Fii masculul feroce care m-a cucerit!

A DOUA PERSOANĂ: Întoarce cartea. Spune tu ce ai de spus. Ladies first!

PRIMA PERSOANĂ ***(către minunatul public)***: Trebuie să-l mai fierb niţel în sucul propriu. Nu pot să-i dau minunata veste chiar în acest moment. Gradat. Calm!

A DOUA PERSOANĂ: ...Ai spus ceva?

PRIMA PERSOANĂ: “Ceea ce nu te va omorî, te va face mult mai puternic!”

A DOUA PERSOANĂ: Ooo!

PRIMA PERSOANĂ ***(care a uitat demult să mai tuşească, îşi aduce subit aminte de asta)***: Niciun “ooo!” Asumă-ţi riscurile. “Ceea ce nu te va...” ***(tuşeşte, desigur)***

A DOUA PERSOANĂ: Ia-ţi medicamentele. Antibioticele. Farmacista mi-a garantat că, la preţul lor, sunt foarte eficiente.

PRIMA PERSOANĂ: Vaca aia?! Nu vrei să le iei tu în locul meu?

A DOUA PERSOANĂ: Aş vrea desigur, dar nu m-ar ajuta cu nimic. Sănătatea nu este ceva transferabil. ***(în acest loc, o parte din public va aplauda în gând)***

PRIMA PERSOANĂ: Aştept.

A DOUA PERSOANĂ: Ce?

PRIMA PERSOANĂ: Ca să-ţi crească păr pe piept. ***(în acest loc, cealaltă parte din public, cea care nu a aplaudat în gând, va slobozi câteva chicote necenzurate)*** Te-ai hotărât, mustangule?

A DOUA PERSOANĂ: Da. Chiar în momentul acesta, deşi să ştii că nu mi-e uşor. E timpul să vorbim despre A Treia Persoană.

PRIMA PERSOANĂ ***(aplaudă către minunatul public care a mai rămas treaz)***: De unde o fi aflat? Îi cunoşteam eu perspicacitatea, dar nici chiar aşa. Nu ştiu să mă fii trădat cu ceva. Să vedem cu exactitate ce şi cât ştie.

A DOUA PERSOANĂ: Vrei să discutăm despre A Treia Persoană? Dacă nu vrei, să ştii că pot să mă opresc în punctul acesta. Am tăria.

PRIMA PERSOANĂ: Eşti nebun, cum să nu vreau? Continuă. A Treia Persoană reprezintă viitorul nostru, soluţia lui tranşantă. ***(se mângâie neintenţionat pe abdomen)*** De fapt şi eu cam intenţionam să-ţi vorbesc despre A Treia Persoană. Mi-ai luat-o puţin înainte. Eşti cam grăbit, iubitule, nu crezi?

A DOUA PERSOANĂ: Au trecut totuşi douăzeci de ani. Am rezistat destul. Orice lucru, după perioada asta de graţie, ar fi primit un binemeritat certificat de casare.

PRIMA PERSOANĂ: Ei, se mai întâmplă şi minuni. ***(Vezi cazul Maria-Theresia!)***

A DOUA PERSOANĂ: Ştii cum suntem acum, tot frământându-ne cum să rostim Adevărul? Parcă am fi, parcă suntem două personaje dintr-o piesă de teatru în două personaje, scrisă la comandă de "Agachel-cu-capu'-chel-care-umblă-noaptea-prin-hotel", deşi ne place cu tărie să credem că suntem două fiinţe cât se poate de concrete, cu probeme cât se poate de reale.

PRIMA PERSOANĂ: Trei, dacă o punem la socoteală şi pe A Treia Persoană, cea invizibilă, cea care, totuşi, deocamdată, reprezintă doar o concepţie. Poate şi suntem personaje, dar nu ne dăm seamă decât dacă am ieşi din trupurile noastre şi ne-am pune în locurile acelea goale, din primul rând...

A DOUA PERSOANĂ: Să lăsăm pe alţii să hotărască. Sunt destui căpoşi care vor să cânte la joagăr, care vor să măsoare cu barda şi să ne fixeze citatele în piroane.

PRIMA PERSOANĂ: Treaba lor. Pentru asta au stat la rând şi au plătit biletele; ca să se înduioşeze de suferinţe străine.

A DOUA PERSOANĂ: Sunt şi alţii care au intrat pe şestache. Ăştia judecă mai abitir.

PRIMA PERSOANĂ: Treaba lor. În buzunarul fiecărui spectator există un condei de critic. Datoria noastră este, totuşi, să încercăm să nu ne oprim.

A DOUA PERSOANĂ: Pot să continui?

PRIMA PERSOANĂ: Sper să şi reuşeşti. Îţi ţin pumnii.

S C E N A 12

PRIMA PERSOANĂ: Deci era vorba despre A Treia Persoană.

A DOUA PERSOANĂ: Întocmai. Ai simţit deci şi tu nevoia de A Treia Persoană?

PRIMA PERSOANĂ: Bineînţeles. Ştii ce e ciudat? Amândoi avem o problemă gravă de conştiinţă cu a A Treia Persoană şi trebuie să discutăm aspectul. Să dezbatem apa-n piuă.

A DOUA PERSOANĂ: Apreciez. Întotdeauna m-ai înţeles. Îmi uşurezi mult situaţia. Cât mă bucur.

PRIMA PERSOANĂ: Şi tu, într-un fel, mi-ai uşurat-o! Ai un instinct formidabil de ghicitoare cu barbă.

A DOUA PERSOANĂ: Serios?!

PRIMA PERSOANĂ: Acum înţelegi de ce n-am luat fiolele, antibioticele alea? Din cauza personajului A Treia Persoană.

A DOUA PERSOANĂ: Nu cred c-ar fi avut nimic împotrivă, chiar dac-ar fi fost droguri. Nu cred că l-ar fi deranjat.

PRIMA PERSOANĂ: Ba da, căci asta ar cam fi riscat-o să dispară. E atât de mică.

A DOUA PERSOANĂ: Mică? Să admitem. Într-adevăr, e o persoană reuşită, dar n-are chiar o înălţime atât de impresionantă. Dar are o constituţie plăcută. Deci, ai remarcat-o până la urmă şi tu... Ştiam că-ţi va plăcea.

PRIMA PERSOANĂ: Cum să nu-mi placă? Cum să n-o remarc? Tocmai eu să n-o remarc? ...Numai că, până la urmă, va trebui să-i punem şi un nume... să i-l alegem împreună.

A DOUA PERSOANĂ: De ce atâta efort? “A Treia Persoană” sună destul de concludent, pentru că de fapt cu asta se şi ocupă: să fie a treia persoană, să completeze triunghiul. Când vrei să ţi-o prezint?

PRIMA PERSOANĂ: N-am fost niciodată bună la geometrie. Pe cine vrei să-mi prezinţi?!

A DOUA PERSOANĂ: Cum pe cine?! Nu vorbim oare cumva despre unul şi acelaşi lucru, despre A Treia Persoană?

PRIMA PERSOANĂ: Sigur că da, numai că A Treia Persoană nu este lucru ci o fiinţă în devenire, numai că eu sunt cea care ar trebui să ţi-o prezinte... Aşa e normal. Aşa se cade.

A DOUA PERSOANĂ: Te-a contactat deja? Fără acordul meu?!

PRIMA PERSOANĂ: Fără acordul, dar cu complicitatea ta.

A DOUA PERSOANĂ: Înţeleg. Într-adevăr e profesionist! A trecut la acţiune, din proprie iniţiativă... Super!

PRIMA PERSOANĂ: Ce profesionist? De-abia acum se formează!

A DOUA PERSOANĂ: De unde ştii?!

PRIMA PERSOANĂ: Cum de unde ştiu? Sunt femeie. Simt.

A DOUA PERSOANĂ: Scuză-mă. Am avut o uşoară amnezie în privinţa asta... Ţi-a cerut vreun ban?

PRIMA PERSOANĂ: Încă nu, dar mai târziu o să-mi ceară, pentru hăinuţe, pentru lapte... Va primi suficienţi bani atât de la mine cât şi de la tine.

A DOUA PERSOANĂ: Mă îndoiesc că e chiar atât de ahtiat după lăptic, fie el şi de capră... Lasă-mă să rezolv eu chestiile astea pecuniare. Nu te implica mai mult decât trebuie. Rolul

lui e doar să alunge monotonia. Pentru mine, cel mai important lucru este: să fii satisfăcută şi implicit fericită.

PRIMA PERSOANĂ: De ce să nu mă implicesc ***(sic!)*** dacă o să-mi facă plăcere să-i ofer nişte bani. Aşa simt că este normal.

A DOUA PERSOANĂ: Bine, bine, dar pentru plăcerile tale n-aş vrea să rămânem pe drumuri.

PRIMA PERSOANĂ *(conjugă)*: Eu am drumul meu.

Tu ai drumul tău.

El are drumul lui.

A DOUA PERSOANĂ: Deci totul e O.K.?

PRIMA PERSOANĂ: Totul e O.K. Cum nu se poate mai O.K.

A DOUA PERSOANĂ: Dacă nu sunt prea indiscret, când aţi stabilit să vă vedeţi oficial, să materializaţi?

PRIMA PERSOANĂ: Peste şapte luni, cred... Dar dacă e puţin mai grăbit, peste cinci.

A DOUA PERSOANĂ: O să trebuiască să facem naveta. Într-adevăr e profesionist! Are experienţă, are răbdare cu femeile.

PRIMA PERSOANĂ: Aşa şi-aşa.

A DOUA PERSOANĂ: Nesătulo.

PRIMA PERSOANĂ: Dar şi ţie ţi-a plăcut.

A DOUA PERSOANĂ: Pe naiba, cum să-mi placă?! Greul de-acuma urmează. Plăcerile costă!

PRIMA PERSOANĂ: Hai, că te cunosc de-acum!

A DOUA PERSOANĂ: Cel puţin, bine că în sfârşit s-au lămurit treburile. Totuşi, explică-mi cum v-aţi pus de acord? Când am discutat prima oară cu el m-au durut mâinile.

PRIMA PERSOANĂ: Mă derutezi, Ury... Credeam că ne înţelegem perfect, dar acum îmi dau seama perfect că vorbim despre lucruri diametral opuse... Despre cine încerci să-mi vorbeşti, omule?!

A DOUA PERSOANĂ: Hai, las-o, n-o mai fă pe naiva, mai ales că mi-ai confirmat că ai fost contactată de turcul ăla de grec.

PRIMA PERSOANĂ: Eu?! Care grec?!

A DOUA PERSOANĂ: Cum care grec?! A TREIA PERSOANĂ!!! Gigolo-ul spilcuit care trebuia să ne salveze căsnicia.

PRIMA PERSOANĂ: !!! De unde până unde?!

A DOUA PERSOANĂ *(bleg)*: ???

PRIMA PERSOANĂ: „Din Oceanul Pacific/ A ieșit un pește mic, mic, mic!" ...De-abia acum înţeleg foarte clar, cum îl cheamă pe pește...

S C E N A 13

A DOUA PERSOANĂ: Crezi că s-a sfârşit?

PRIMA PERSOANĂ *(abătută)*: De ce să se sfârşească? Dimpotrivă, de-abia de acuma începe. Ai avut o idee chiar minunată. Nu e chiar persoana la care mă gândeam, asta la care mă fixasem era mult mai mică şi mai neajutorată...

A DOUA PERSOANĂ: Extraordinar, n-am ştiut că ai o înclinaţie naturală pentru pitici. Se spune că sunt foarte dotaţi.

PRIMA PERSOANĂ ***(interiorizată)*** : ... Dar e totuşi fenomenal că te-ai gândit în felul ăsta la mine. Poate asta ne va ajuta să spulberăm presiunea acumulată a monotoniei. Merită să încercăm. Participi şi tu?

A DOUA PERSOANĂ: La ce să particip? A la... Nu m-am gândit.

PRIMA PERSOANĂ: De ce nu?! Dacă ai mers până aici, înseamnă că eşti o fire dezinhibată. Foarte dezinhibată.

A DOUA PERSOANĂ: Dar asta ar fi o grozăvie, Veveriţo. M-aş simţi foarte penibil. Să renunţăm.

PRIMA PERSOANĂ: Acum, după ce m-ai întărâtat?

A DOUA PERSOANĂ: Eşti întărâtată? Ah, menopauza asta este imprevizibilă!

PRIMA PERSOANĂ: Foarte, foarte întărâtată. Nu se vede?

A DOUA PERSOANĂ: Trebuie să-mi fac curaj. Dă-mi sticla aia de vin.

PRIMA PERSOANĂ: Las-o pentru când ai să te întorci.

A DOUA PERSOANĂ: Ca să mă întorc trebuie să plec.

PRIMA PERSOANĂ: Asta ai să şi faci în următoarele minute. Nu ţi-e clar?

A DOUA PERSOANĂ: Şi tu ce-ai să faci în următoarele minute?

PRIMA PERSOANĂ: Am să mă pregătesc. Du-te, du-te şi cheam-o! Adu-o aici! O s-o facem toţi trei, chiar aici, pe plaja asta. Fiecare în stilul său. Fiecare cu schema sa prestabilită.

A DOUA PERSOANĂ: Fierbinţelile astea îţi dau accese de nebunie. Serios.

PRIMA PERSOANĂ: Da de unde, sunt foarte lucidă. Cheamă-l odată!

A DOUA PERSOANĂ: Şi eu care ziceam că câr, că mâr... Am plecat!

PRIMA PERSOANĂ: Stai, stai mai întâi să te pup. ***(îl mozoleşte cu sălbăticie)***

A DOUA PERSOANĂ: Câtă pasiune, câtă pasiune! Stai, femeie, că doar nu plec până la capătul lumii.

PRIMA PERSOANĂ *(cu o lacrimă invizibilă)*: Tu, nu... Fugi... iubire! Fugi!

S C E N A 14

PRIMA PERSOANĂ desface antibioticele şi le toarnă în sticla de vin. Apoi se acoperă înfrigurată cu un şal şi intră cu demnitate în valuri, până nu se mai zăreşte deloc...

S C E N A 15

A DOUA PERSOANĂ *(vizibil obosită, gâfâie, o caută lung cu privirea pe Prima Persoană)*: S-a aranjaaat! Am vorbit... am vorbit cu grecul, veveriţo, dar mai întârzie ceva. L-am luat puţin prin surprindere şi mai avea de onorat altă comandă... Înţelegi? A confirmat... Apare în juma de ceas cu scuterul lui negru, pictat cu flăcări; da, da, exact ca ăia care livrează pizza fierbinte la domiciliu, numai că el nu livrează pizza... Ceea ce face el aici e ceva foarte obişnuit, o meserie ca oricare alta, mai sunt şi alţii, să ştii, dar ăsta mi s-a părut cel mai de încredere şi mai spălăţel... Mă auzi?! E foarte calculat, n-a avut nicio reclamaţie în ceea ce-l priveşte. Tarifele lui sunt fixe în extrasezon, trebuie să trăiască şi el din ceva, nu vezi că insula asta e doar piatră seacă, prezervative uzate şi cochilii... nu trebuie să ai procese de conştiinţă, am mai auzit şi pe alţii care au făcut la fel, şi până la urmă le-a mers bine...

(goleşte pe nerăsuflate, butelca) Hei, veveriţo, ce faci, te-ai ascuns?! Cu-cu! Să nu-mi spui că vrei să dai înapoi? Ha, ha! Aşa, aşa! Fă-te frumoasă! Ţi-ai lăsat poemul nesupravegheat! ***(grotesc)*** "Un uriaş şi-o veveriţă/ Se legănau pe-o muzicuţăăă... Când au aflat c-o măseluţăă... Se-ncăpăţâna să se iţeascăăă... ăăă..." ***(se aşează obosit în fotoliu, bâiguie)*** Mironosiţa! Auzi la ea, ce texte de doi bani... "Ceea ce nu te omoară, te face mult mai puternic." ***(tare)*** Sper că nu te superi. Am mai tras o duşcă, două, în sat... pentru curaj. Ce vrei, e prima şi poate ultima dată când... când... ***(adoarme)***

S C E N A 16

Ultima apariţie leneşă a goeletei. Pe pânzele ei albe se derulează, exact ca pe un ecran de cinema, ultimele secvenţe ale unui film lipsit de sonor, dar cu sunetul caracteristic al aparatului de proiecţie foarte prezent. În imagine, Yamashita Tomohisa echipat cu un costum marinăresc impecabil apretat deschide brutal uşa frigiderului pentru peşte cu piciorul stâng. Pentru cinci secunde apare foarte clar în prim-plan sigla frigiderului nipon "PERSONNA", după care îl revedem pe acelaşi Yamashita Tomohisa purtând în braţe printre cutiile de carton biodegradabil, trupul inert al Primei Persoane. Stop cadru peste care curge ca o ninsoare senină, genericul interminabil.

C O R T I N A

Note inutile:

1) În cazul reprezentaţiilor date în incinta "mănăstirilor", expresiile considerate de puritani ca scabroase ori indecente pot fi înlăturate definitiv ori înlocuite cu eufemisme cu iz puternic de tămâie ori apă de trandafiri.

2) În cazul deplasărilor în străinătate ori a spectacolelor date în incinta diverselor ambasade, consulate, mausolee şi alte palate marmorate, expresiile înlăturate anterior de la punctul unu se cer a fi extrem de subliniate şi rostite cu sfinţenie în limba în care au fost scrise ori gândite.

3) În cazul ieşirii forţate a spectatorilor ca urmare a depistării unui sconcs autohton, a producerii unui eventual incendiu, calamităţi naturale etc. spectacolul se poate întrerupe doar dacă ambii amândoi actorii sunt de acord.

4) În cazul în care Yamashita Tomohisa refuză să colaboreze, apelaţi cu deplină încredere la Brad Pitt ori Cristian Todică (Bacău, str. Iernii, nr.7, etajul 2, a doua uşă pe dreapta cum urci pe scări).

5) În cazul în care nu vreţi să ţineţi cont de aceste măreţe indicaţii, vă cam priveşte.

Autorul.